

Kiếp Chó

Truyện giả tưởng - Tạ Quang Khôi

2. Con Quỷ Tái Sanh

Trong một xó bếp cũ, tối tăm, dơ bẩn và hôi hám, một con chó cái vừa đẻ ra một con chó con duy nhất. Bê bi chó có nhiều đặc điểm khác thường. Thứ nhất, chỉ trong có nửa giờ sau khi ra đời, nó lớn bỗng lên, không thua chó mẹ bao nhiêu. Thứ hai, mắt nó thao láo và sáng quắc. Thứ ba, dưới hàm nó có một chòm râu tua tủa như râu dê. Thứ tư, nó tránh né những cái liếm âu yếm của chó mẹ. Không những thế, nó còn gầm gừ muốn cắn lại chó mẹ. Tuy thế, chó mẹ vẫn nhìn nó bằng đôi mắt triu mến. Cái đặc điểm thứ năm là cái đuôi nó quá dài, như đuôi cáo.

Cửa bếp bỗng hé mở và một chú bé thò đầu vào ngó. Chú thốt kêu:

- Ủa!...

Chó mẹ liền chồm dậy gầm gừ. Chú hoảng sợ đóng xập cửa lại, chạy lên nhà trên gọi âm ỉ:

- Má ơi! Má ơi!

Có tiếng đàn bà hỏi:

- Chi vậy, con?

Chú lỏm đáp:

- Con chó cái nhà mình chưa có đẻ, mà sao bên trong lại có con chó khác. Kỳ lắm, má

Một người đàn bà trạc ba chục tuổi từ trong nhà bước ra, cười:

- Con ăn nói gì mà kỳ cục vậy? Chó chưa đẻ mà đã có chó khác rồi.

- Thiệt mà, má. Con chó lạ này bự gần bằng con chó cái nhà mình đó. Chó con mới đẻ thì phải nhỏ chút xíu chó.

Người mẹ vẫn lắc đầu tỏ vẻ không tin:

- Chắc trong bếp tối, con nhìn không rõ nên lộn đó.

- Đâu có. Con hông có lộn mà. Má vô mà coi, nhưng phải coi chừng con chó mẹ đó. Nó dữ lắm.

- Ờ, để má vô coi

Chú lỏm lon ton chạy theo mẹ xuống nhà bếp. Lúc mẹ chú sắp mở cửa, chú vội nói:

- Má mở hé thôi, con chó cái dữ lắm.

Người đàn bà nghe lời con. Vừa nhìn vào trong bà cũng thốt kêu: Ủa! rồi vội đóng cửa lại, nói:

- Ủa, đúng là con chó lạ, bự con hơn cả con chó cái nhà mình nữa. Thiệt là kỳ!

Chú lỏm cãi:

- Má thấy nó bự lắm. Lông nó vàng, có đốm vằn vằn đen, mà người ta thường kêu là vện. Hình như là chó đực.

Chú lỏm vẫn không chịu:

- Để con coi lại một lần nữa. Rõ ràng hỏi nãy con thấy nó nhỏ hơn con chó cái.

Chú lỏm mở hé cửa. Lần này không phải con chó mẹ gầm gừ mà chính con mới ra đời chồm lên. Chú hoảng sợ đóng cửa lại, mặt hơi tái, nói:

- Bự thiệt, má ạ, Nó định cắn con.

- Con chó cái nhà mình?

- Không, con vện đó, má. Con trông nó dữ dần quá. Không biết nó từ đâu mà chun vô được, má hé? Mà

- Hay là sao?

- Hay... nó chính là chồng của con chó cái nhà mình?

Người đàn bà im lặng suy nghĩ một lát, rồi lắc đầu:

- Chắc không phải đâu. Chó thì làm gì có chồng có vợ. Với lại... loài vật con cái nào đã có bầu thì không thích gần con đực.

- Vậy hả má? Còn con vện này?

- Để lát nữa về hỏi ba coi. Má cũng không biết ra sao nữa.

Sau đó, người đàn bà bận việc, quên chuyện chó đẻ đi. Nhưng chú nhỏ thì cứ đi ra đi vô hoài, thỉnh thoảng lại hé cửa ngó hai con chó. Mãi đến quá trưa ba chú mới về. Má chú chưa kịp nói gì, chú đã bẻo lẻo:

- Ba à, nhà mình có chuyện kỳ cục lắm. Con chó cái chưa đẻ mà đã có một con chó khác.

Ba chú ngờ ngác:

- Vậy là thế nào?

Má chú cười:

- Để em nói đầu đuôi anh nghe. Con chó cái nhà mình từ hôm qua vô trong ổ của nó đẻ đẻ. Sáng nay, thằng hai tò mò ngó vô, thấy một con chó lạ thiệt bự ở trong. Nó nói mà em không tin. Lúc em ngó vô, cũng thấy như vậy, nên không hiểu ra sao nữa. Bây giờ anh thử vô coi có phải có một con chó đực lạ mới lên vô không? Mà nó vô ngả nào? Và con chó cái nhà mình đã đẻ chưa?

Người chồng gật đầu:

- Ờ, để anh coi.

Chú lỏi liền dúi vào tay ba chú một cái gậy khá lớn, nói:

- Con vện bự lắm, mà dữ nữa, ba phải cầm gậy mới được.

Ba chú lắc đầu cười:

- Khỏi cần. Chó thì ba sợ gì.

Má chú nghiêm giọng:

- Anh nên mang gậy theo thì hơn. Em thấy trong vụ này nó kỳ kỳ làm sao ấy. Anh phải cẩn thận.

Người chồng chiều vợ cầm lấy gậy nhưng vẫn nói:

- Có gì mà kỳ! Chó đẻ thì đẻ chó chó sao!

- Nhưng...

Người chồng xua tay:

- Thôi được để anh vô coi đã.

Chú lỏi vội chạy trước như muốn dẫn đường. Đến cửa nhà bếp cũ, chú đứng tránh sang một bên để nhường lối cho ba chú. Người đàn ông một tay cầm gậy một tay mở cửa. Bỗng ông ta há hốc miệng nhìn trân trân vào trong vẻ mặt đầy kinh ngạc, vội đóng mạnh cửa đánh rầm một tiếng. Người vợ hỏi:

- Anh thấy chi?

Người chồng lồm bồm:

- Kỳ thiệt! Kỳ thiệt!

Người vợ cười:

- Em đã nói là kỳ lắm mà. Nhưng anh thấy cái gì ở trong?

Người chồng nhìn thẳng con đứng cạnh, lắc đầu:

- Để chút nữa anh nói cho em nghe.

Chú lỏi năn nỉ:

- Thì ba nói đi, cho con nghe với.

Ba chú trừng mắt:

- Đi chơi chỗ khác!

Chú nhỏ tiu nghỉu, ngạc nhiên không hiểu sao ba chú lại thay đổi thái độ với chú nhanh như vậy. Ba chú còn nói thêm:

- Nè, hai. Mà không được vào chỗ chó đẻ nữa, nghe. Con vện dữ lắm đó.

Chú chỉ dạ một tiếng nhỏ, rồi buồn bã đi chỗ khác. Người chồng bảo vợ

- Em vô đây, anh nói cho mà nghe.

Hai vợ chồng vào nhà trong, đóng kín cửa, rồi người chồng nói:

- Anh thấy có chuyện vô cùng quái gở, em ạ.

Vẻ nghiêm trọng của chồng làm vợ lo lắng:

- Chuyện chi vậy? Con chó cái nhà mình đẻ chưa? Con vện ở đâu ra?

Trầm ngâm một lát, chồng đáp:

- Theo sự nhận xét của anh, con chó cái đẻ rồi vì bụng nó lép xẹp. Con vện đúng là con nó, vì lông nó còn như nhớp mà con chó cái chưa kịp liếm sạch.

Vợ nghi ngờ:

- Em không tin. Con chó cái nhỏ như vậy mà con vện thiệt bự, bự hơn con chó cái nữa. Vậy làm sao nó đẻ ra con vện được.

- Thì đó mới là điều quái gở. Con chó cái đẻ có một con thôi. Chắc lúc mới ra đời, con vện cũng nhỏ như bình thường, rồi sau đó nó mới lớn lên.

- Anh làm như truyện thần thoại ấy.

- Vậy mới là quái gở.

- Em chả tin truyện thần thoại.

- Để anh nói nốt mấy điều quái gở khác cho em nghe. Lúc anh mở cửa, thấy con vện đang nhảy con chó cái. Con chó cái không chịu nhưng cũng không cưỡng lại một cách mạnh mẽ. Nó để mặc con vện

muốn làm gì thì làm trong khi đó nó vẫn cố liếm cho sạch lông con vện. Đúng là cách chó mẹ âu yếm chó con.

Người vợ lườm chồng:

- Xí! Cái anh này chỉ nghĩ bậy thôi. Cái gì mà chó con vừa đẻ ra có vài tiếng đồng hồ đã đòi nhẩy cái rồi, lại nhẩy chính mẹ nó. Em cho rằng con vện từ đâu mới chun vô.
- Em không tin cũng phải, nhưng rõ ràng anh thấy như vậy. Còn một điều quái gở nữa. Điều này em phải giữ hết sức bí mật. Bọn cán bộ mà biết thì chết cả ba họ nhà mình.

Người vợ tưởng chồng nói giỡn, phì cười:

- Dữ hôn! Mình có phản động chống đảng và nhà nước đâu mà sợ chết cả ba họ.

Người chồng nghiêm mặt:

- Anh không giỡn...Em có hứa chắc em sẽ không bép xép nói cho bất cứ ai nghe không?

Thấy chồng có vẻ mặt quan trọng thật, vợ không dám cười nữa, gật đầu:

- Nhất định em không nói lại cho bất cứ ai.

Người chồng cẩn thận ghé sát tai vợ, thì thầm:

- Tai vách mạch rừng, mình phải đề phòng có kẻ nghe lén. Hồi này bọn công an xã hay dùng con nít làm chó săn nên rất nguy hiểm...Nè, em nghe đây: mặt con vện trông y như mặt...

Người vợ giật nảy mình, bất giác đưa mắt nhìn quanh, đưa tay bịt miệng chồng, nói thật nhỏ:

- Thôi, thôi, anh đừng nói bậy nữa, nguy hiểm lắm! Đứa nào nghe được thì chả biết có chết ba họ không, nhưng chắc chắn vợ chồng mình bị cho đi mò tôm trước đã. Đừng có giỡn cái kiểu đó, anh ơi.
- Anh không giỡn. Lát nữa em vô mà coi lại con vện. Giống y chang à!

Người vợ lo lắng:

- Nếu đúng như vậy thiệt, anh tính sao?
- Đúng là cái chắc rồi! Bởi vậy, anh tính như thế này. Từ giờ đến tối, anh với em phải canh chừng, không cho ai léo hánh tới ổ chó đẻ, kể cả thằng hai nhà mình. Chờ đến tối khuya, anh lấy bao bố bắt con vện, đập cho chết rồi đem quăng ra ngoài bờ đìa cuối làng. Anh nghĩ nó là con quỷ hiện hình về làm hại nhà mình đó.

Người vợ đề nghị:

- Hay để em ra coi lại, rồi lát nữa bàn tiếp.

Người chồng đồng ý ngay:

- Đúng đó! Nhân lúc trời còn nắng, em nên coi lại cho rõ. Nhớ đừng có cho thằng hai đi theo, nghen. Con nít không biết gì, hay loan truyền bậy bạ. rất nguy hiểm.

Hai vợ chồng lại đi về ổ chó đẻ. Chú nhỏ đã bỏ đi chơi, cả hai vợ chồng cũng yên tâm. Trong khi vợ mở hé cửa, chồng cầm sẵn cây gậy để đề phòng. Lần này người vợ cũng tỏ vẻ kinh ngạc không thua gì chồng. Con vện vẫn tiếp tục đòi nhẩy con chó mẹ, nhưng chưa đi đến đâu. Thấy có người phá đám, con vện buông con chó mẹ ra, chồm về phía cửa, nhe nanh gầm gừ. Người đàn bà vội đóng cửa lại. Mặt bà ta tái nhợt hẳn đi, chân tay run lẩy bẩy, thở không ra hơi, hốt hên nói:

- Đúng rồi!.. Anh nói thiệt đúng...

Lần này người chồng cài chốt ngoài cẩn thận, rồi nói:

- Con vện dám xô cửa mà ra lắm, nếu mình hớ hênh.

Khi trở lại nhà trên, người vợ hoàn hồn, nói:

- Đúng là mặt lão ta, anh ạ. Lúc nó nhe nanh ra định cắn em, trông lại càng giống lão già đó. Anh có để ý đến chòm râu và đôi mắt không?

Người chồng gật đầu:

- Có. Đúng là chòm râu dê của lão. Còn đôi mắt sáng quắc, đúng là mắt yêu tinh.

Ông ta thờ dài, tiếp:

- Quỷ nó vô nhà mình rồi, em ơi.

Người vợ lo sợ, run run hỏi:

- Bây giờ mình phải làm gì, anh?
- Thì anh đã cho em biết kế hoạch của anh rồi mà.

Người vợ buồn bã, thờ dài:

- Vợ chồng mình từ xưa có làm ác bao giờ đâu mà quỷ nó vô ám hại nhà mình. Ông trời sao mà bất công quá vậy!

Người chồng tuy cũng đang lo lắng buồn bực, vẫn phải tìm lời trấn an vợ:

- Chính vì mình không ăn ở thất đức nên trời mới xui khiến chỉ có vợ chồng mình biết chuyện quái gở này mà thôi. Tối nay anh phải đập chết nó.

Suy nghĩ một lát, người vợ nói:

- Theo em, đập chết nó là phải rồi, nhưng vứt xác nó ở bờ đìa cuối làng e không ổn.
- Tại sao lại không ổn?
- Nè, anh nghe coi. Đêm hôm mà anh vác bao bố đi xuống cuối làng, bọn an ninh đi tuần lỡ bắt gặp thì khó mà mình oan. Nhẹ ra chúng nó cũng kết tội anh đi giết trộm chó về ăn thịt. Anh không thấy làng mình hồi này cứ bị mất trộm chó hoài đây à. Ai thì cũng biết mấy thằng cán bộ mới từ Bắc vô thêm thị nên cứ đi bắt trộm chó về ăn. Bây giờ chúng thấy anh mang xác con chó thì nhất định chúng nó chụp cái tội giết trộm chó lên đầu anh. Anh có mười miệng cũng không cãi nổi mấy cái miệng chuyên vu oan giá họa cho người khác của bọn cán bộ.

Người chồng gật gù:

- Ờ ờ, vậy mà anh không nghĩ ra. Theo em, phải làm sao đây?
- Tốt nhất là mình đào lỗ chôn ngay trong vườn nhà mình, vừa tiện vừa kín đáo.
- Ý kiến của em hay đó. Nhưng trong vườn thì chỗ nào tốt nhất.
- Em nghe người ta nói xác chó, xác mèo chôn dưới gốc cây khế thì khế chua cũng thành ngọt. Mà đã ngọt thì ngọt hơn.
- Đúng rồi, gốc cây khế vừa kín đáo vừa làm ngọt trái. Vậy, mấy giờ tối nay mình ra tay?

Suy nghĩ vài giây, người vợ đáp:

- Phải để thẳng hai ngũ yên mình mới hành sự được. Khoảng mười giờ tối.

Người chồng gật gù:

- Từ mười giờ trở đi là hay nhất. Thôi, bây giờ mình cứ giả bộ như không có chuyện gì hết trơn. Nhưng phải trông chừng thẳng hai.

- Dạ, để em trông chừng nó.

Hai vợ chồng trở lại với công việc hàng ngày, nhưng lòng người nào cũng nơm nớp lo sợ không yên. Thành thạo họ đảo qua lại trước cửa nhà bếp cũ, nơi có ổ chó đẻ, kiểm soát lại cái then bên ngoài, chỉ sợ con quỷ chó xông ra mất. Nhiều lần thằng con họ định bèn mảng tới gần liền bị họ xua đuổi. Chú nhỏ lấy làm lạ lắm, nhưng không dám nói gì. Dù sao cũng chỉ là một đứa con nít, chú cũng mãi chơi, quên khuấy đi.

3. Tháo Cũi Xô Lòng

Khoảng mười giờ đêm, bốn bề tĩnh mịch, trời tối đen vì không trăng không sao, người và vật hầu như đã ngủ yên. Con người trong xã hội chủ nghĩa quý giấc ngủ hơn vàng, hơn cả độc lập, tự do kiểu cộng sản, vì hàng ngày, dưới danh hiệu thi đua họ phải làm việc cực nhọc từ 12 đến 14 tiếng đồng hồ mà không hề được trả tiền phụ trội. Do đó, khi có thì giờ ngủ, họ ngủ say như chết để rồi lúc tỉnh dậy lại thi đua, mồn mồn cho đến chết, phục vụ cho đảng và nhà nước

Hai vợ chồng có con chó vừa hạ sanh một con quỷ mình chó, mặt lãnh tụ muôn vàn kính yêu rủ nhau len lén đi tới ổ chó đẻ. Người chồng một tay cầm một bao bố lớn, một tay cầm gậy. Người vợ xách theo một cái cuốc. Người chồng thì thầm bảo vợ:

- Em đứng né sang một bên, từ từ mở cửa. Anh lách đèn bấm rồi vô bên trong xem sao, để tìm cách đập chết con quỷ đi.
- Mà anh có mang đèn bấm theo không?
- Tất nhiên là có! Anh đã chuẩn bị đầy đủ. Nếu anh hô 'đóng cửa' thì em phải đóng ngay tức khắc, nghe. Anh vẫn sợ con quỷ này lắm.
- Em cũng vậy.
- Mình sợ là phải mà. Em nghĩ coi, có con vật nào mà vừa đẻ ra đã lớn nhanh như thổi, to hơn cả con chó mẹ. Nó lại có cái mặt của thằng già lưu manh, độc ác nhất cõi đời này nữa. Quỷ mới như vậy nên mình sợ là đúng quá rồi. Phải không em?
- Dạ. Cái làm em sợ nhất là chòm râu dê của nó. Em cứ thắc mắc tại sao nó lại giống lão ta như vậy. Giống một cách ghê rợn. Anh có biết tại sao không?
- Đến ông cố nội anh có sống lại cũng chả thể biết tại sao. Hoặc có khi mình hoảng sợ hoặc bên trong mờ tối mình nhìn lộn chằng?

Người vợ lắc đầu:

- Nhất định em không lộn.

Người chồng không muốn tranh cãi với vợ nên gật đi:

- Thôi, bây giờ làm việc đã. Khi đập chết nó rồi, mình tha hồ coi mặt cho rõ...Nào để anh chuẩn bị. Khi anh hô mở thì em mở, nghe. Nhưng chỉ he hé thôi.

Người vợ tự nhiên thấy run, dù đã cố tự trấn tĩnh. Run từ trong bụng run ra. Trong khi đó, người chồng rũ tung bao bố để xuống đất, một tay cầm đèn bấm, một tay thủ sẵn cây gậy, miệng hô khẽ:

- Mở!

Người vợ vừa nhấc cái then nhưng chưa kịp mở thì cửa đã bật tung. Cả hai vợ chồng chưa kịp có phản ứng, con vận mới đẻ - bây giờ đã lớn gần gấp đôi con chó mẹ - lao vụt ra ngoài, rồi biến thật nhanh vào đêm tối.

Hai vợ chồng chỉ kêu được một tiếng ủa! rồi đứng ngây người ra. Một lát, người chồng mới hoàn hồn, bực bội nói:

- Vậy là nó xổng mất tòi!

Người vợ run run hỏi:

- Làm sao bây giờ, anh?

Người chồng ấp úng:

- Thì...thì mình làm sao được.

- Rủi bọn cán bộ...

Người chồng ngắt ngang:

- Điều đó khỏi có lo. Chúng nó thì làm gì được mình? Nói giả dụ chúng nó bắt được con chó quý đó, cũng chẳng làm sao đoán được chó nhà mình.

- Nhưng nhà mình có chó mới đẻ.

Người chồng phì cười:

- Chó mới đẻ mà bự con như vậy? Ai mà tin cho nổi!

Người vợ bèn giác ngộ cách mạng mừng rỡ:

- À à, phải rồi...Mà sao không thấy con chó cái đâu.

- Ờ, anh cũng thấy yên lặng quá. Để anh coi.

Dù con chó quý đã tông cửa chạy mất tiêu, hai vợ chồng cũng không dám vào ngay ổ chó đẻ. Người chồng dơ cao cây đèn bấm chiếu vào trong. Bỗng, ông ta kêu lớn: Trời!

- Con chó cái nhà mình chết rồi.

Hai vợ chồng mở tung cửa chạy vào. Sau khi chiếu đèn xem xét kỹ, người chồng lắc đầu, thở dài:

- Tội nghiệp con Tôtô quá. Nó bị chính con chó nó vừa đẻ ra hãm hiếp rồi cắn cổ chết. Con vận đúng là con quỷ chó chó không phải con chó thường.

Người vợ tức giận:

- Hèn chỉ cái bản mặt nó giống y như mặt lão già độc ác, lưu manh, khốn nạn. Cũng một loài quỷ khát máu như nhau có khác. Tiếc là mình không kịp đập nó chết cho rồi.

Người chồng vội bịt miệng vợ, gắt:

- Bộ em muốn chết hả? Miệng em cứ choai choái, lỡ bọn cán bộ đi bắt trộm chó nghe được thì chết cả mười họ, chó đừng nói ba họ.

Người vợ vẫn hậm hực, nhưng tiếng nói đã nhỏ hẳn đi:

- Sao ông trời ổng ác quá vậy! Đã cho cái thằng già dê ấy giết cả chục triệu dân Việt Nam ta rồi nay lại cho nó lộn kiếp chó trở lại đất này nữa. Rồi dân mình còn khổ nhiều.

- Thôi thôi, việc nước việc dân chả can dự gì đến mình, bây giờ hãy lo việc nhà đã. Em với anh phải chôn ngay con Tôtô rồi mai mới dọn cái nhà bếp cho sạch sẽ...À, nếu có ai hỏi, em cứ nói là con chó đẻ khó khăn làm sao đó, chết mất rồi. Thế là xong, khỏi lôi thôi.

- Dạ.

Công việc chôn vùi con chó cái thật mau lẹ và kín đáo. Hôm sau, hai vợ chồng kiếm một con chó khác về nuôi. Thằng con của họ vui với con chó mới, quên luôn chuyện chó đẻ kỳ lạ đi. Hàng xóm láng giềng cũng không ai thắc mắc gì. Chỉ vài ba bữa, quá bận với lao động xã hội chủ nghĩa hai vợ chồng cũng quên luôn chuyện con quỷ có cái mặt giống y hệt mặt tên đồ tể muôn vàn kính yêu.

*****

Nhưng chuyện con chó quý có bộ mặt của tên Việt gian thập thành lại chưa chấm dứt ở đây, chỉ mới bắt đầu mà thôi.

Thật ra con Vện chỉ có thân hình chó, đầu óc và linh hồn của nó lại là đầu óc và linh hồn của một tên quý công sản quốc tế khát máu vào bậc nhất ở thế kỷ 20 này. Do đó, vừa được tái sinh trong kiếp chó, nó đã gây tội ác ngay, hiếp dâm và giết chết chính con chó mẹ vừa đẻ ra nó. Bản chất công sản thuần thành, chính thống được thể hiện rõ ràng. Chỉ có công sản mới có dã tâm hiếp dâm chính mẹ mình, rồi giết chết mẹ ruột luôn, để thực thi câu phương châm độc đáo: Cứu cánh biện minh cho phương tiện.

Sau khi phạm tội ác, Vện nghe ngóng biết rằng nếu không ra tay hành động gấp nó sẽ bị chủ nhà đập chết. Thế là nó đứng rình ngay ở cửa, chờ cơ hội tẩu thoát. Với bộ óc xảo trá, lưu manh của tên Việt gian khát máu, Vện thoát khỏi nhà chủ không một chút khó khăn. Nó chạy một mạch ra khỏi làng, tìm đến một mô đất cao giữa cánh đồng để định hướng. Vện định tâm sẽ đi Hà Nội ngay để gặp lại bọn đàn em của nó, bọn đầu trộm đuôi cướp đang nhẩy bàn độc tại Bắc Bộ phủ. Nó biết rằng nơi nó vừa tái sinh là miền Nam nước Việt. Không cần phải suy nghĩ hay tính toán lâu lắc gì nó cũng nhận ngay ra rằng phải là dân Nam mới mập mạp, khỏe mạnh như hai vợ chồng và thằng nhỏ nhà chủ. Sở dĩ nó quyết đoán như vậy là vì nó biết rõ hơn ai hết dân miền Bắc sau mấy chục năm bị đảng cướp của giết người toàn cõi Đông Dương bóc lột đến tận xương tủy thì còn có gì mà ăn nữa đâu, tất nhiên phải ốm yếu, gầy còm. Dân miền Nam tuy đã mười năm sống dưới nanh vuốt của bọn sát nhân chuyên nghiệp, vẫn còn tương đối khá giả hơn, nhờ dấu diếm được ít tiền của từ hồi đế quốc phản động, Mỹ cút Ngụy nhào và cũng nhờ bọn hèn nhát chạy trốn ra nước ngoài đều đều tiếp tế. Dù chưa nhận được báo cáo trực tiếp của bọn đàn em từ Hà Nội gửi vô, Vện cũng đã biết đảng cướp của giết người toàn cõi Đông Dương do nó sáng lập đã cướp xong miền Nam..

Trời còn khuya, lại tối đen như mồm Vện, giữa đồng không mông quạnh, Vện không biết nên đi về hướng nào. Chần chờ một lúc, nó quyết định tìm một xó xinh kín đáo để đánh một giấc ngủ chờ sáng và lấy lại sức khỏe sau một cuộc truy hoan điếm tâm hồi tối. Vện rời mô đất cao, thong thả chạy qua một thửa ruộng khô, trực chỉ phía đường lộ xa xa. Bỗng nó trông thấy một cái miếu hoang ở giữa một bụi cây. Đúng là buồn ngủ lại gặp chiếu manh, nó mừng hóm. Miếu tuy đã đổ nát nhưng vẫn còn một bát nhang cũ chổng trơ bên trong. Để có chỗ nằm thoải mái, Vện dùng chân sau đá bát nhang văng ra ngoài..

Vện ngủ rất say, không giống những con chó khác lúc nào cũng chập chờn để còn giữ nhà cho chủ. Vện đánh một giấc ngon lành đến tờ mờ sáng. Tiếng người nói lao xao từ ngoài lộ vọng lại, đánh thức nó dậy. Nó mở mắt nhưng vẫn nằm yên vênh tai nghe. Dù đầu óc nó là đầu óc của một tên lãnh tụ công sản già lưu manh, phản trắc, tai nó vẫn là tai một con chó, rất thính. Đường lộ tuy rất xa mà nó vẫn nghe rõ mồn một.

Có tiếng một người nói:

- Từ ngày chúng nó bày trò hợp tác hóa, bọn mình cực quá. Chỉ có bọn nông hội là mập thôi. Đúng là bọn cướp ngày.
- À à, Vện nghĩ, bọn này có tư tưởng phản động.

Có tiếng thờ dài của một người khác:

- Chúng nó ăn đầu bết đuôi thì làm sao không mập cho được. Tổ cha chúng nó.

Tiếng người thứ ba:

- Sụyt! Bộ anh muốn đi học tập mút mùa lệ thủy hả?

Tiếng anh thứ hai:

- Nơi đây bốn bề vắng ngắt, làm gì có bọn chó săn mà lo. Cứ nói cho đã miệng, bỏ những lúc cừ hét đồng ý lại nhất trí. Đồng đồng cái mả cha chúng nó, nhất nhất cái l...má thằng Lê Duẩn ý à!

Cả anh thứ nhất lẫn anh thứ ba cùng la lên:

- Ý, cái thằng này khùng rồi. Nè, bọn tôi không có nói, không có nghe gì đâu nha. Anh muốn chết thì anh cứ chết một mình.

Anh thứ hai vung tay nói lớn:

- Thì hai anh cứ đi mà mét chúng nó. Tôi đếch có sợ. Con giun xéo lăm cũng quằn à. Vừa thôi chó.
- Còn vợ con anh?
- Cho chúng nó chết luôn cho rảnh nợ, ham gì cái kiếp trâu chó này.

Bỗng Vện tỉnh hẳn ngủ. Nó nghĩ rằng nếu không diệt trừ ngay bọn phản động này thì rồi sẽ nguy cho đảng và nhà nước. Nó chồm dậy. Tinh thần quốc tế vô sản bùng bùng nổi lên. Nó chạy lao về phía lộ. Phải cắn cổ cho chết hết bọn phản động nguy hiểm này đi. Hừ, nó nghĩ, bọn này phải đào tận gốc, bóc tận rễ mới xong. Khi Vện còn cách bọn phản động vài ba thước thì một người trong bọn chợt phát hiện ra nó, liền la lớn: Ủa! Có con chó ở đâu bự quá.

Hai người kia cùng quay lại một lượt. Thấy vẻ dữ dằn của Vện, ba người đề phòng ngay. Tay người nào cũng sẵn cuốc, sẵn mai nên rất bình tĩnh. Đáng tiếc cho Vện là khi nó ý thức được sự nguy hiểm thì đã quá muộn. Nó chưa kịp hăm cái trốn lại thì một người đã bỏ cuốc lên lưng nó. Ầng lên một tiếng, Vện té lăn đi một vòng. Kiếp trước, khi còn mang tên Lý Thụy, làm chó săn ở bên Tàu, Vện học được vài miếng võ Thiếu lâm để phòng thân, nay còn nhớ mài mài, vội đem ra ứng dụng. Nó uốn mình đứng lên, né tránh một nhát cuốc khác, rồi nhún mình ra khỏi vòng chiến. Tuy lưng đau ê ẩm, nhưng nó biết chắc không còn bị ăn đòn nữa, bèn quay lại nhìn bọn phản động sủa vang. Nghe tiếng sủa của mình, chính Vện cũng vừa ngạc nhiên vừa bực mình. Thật ra, nó muốn mắng bọn nông dân phản động như sau:

- Hỡi bọn khốn lịn kia! Chúng mày có biết tội của chúng mày đáng tru di tam tộc không? Chúng mày đã dám giở giọng phản động chống lại đảng và nhà nước cách mạng vô sản, dám chửi cha các lãnh tụ anh minh, bọn em út của tao ở Hà Nội, là chúng mày đáng cho đi mò tôm hết.

Các nông dân phản động thấy Vện sủa gâu gâu một tràng dài và rất hùng hồn thì bật lên cười hô hố. Một người dơ cao cuốc lên, dọa:

- Cút đi! Ông lại đập cho chết cha mày bây giờ.

Người khác nhìn Vện chăm chú rồi nói:

- Con chó này lạ hoắc à! Không biết nó từ đâu lạc tới?

Người thứ ba nói:

- Ờ, tôi cũng thấy nó lạ quá. Chó ở vùng này có con nào mập như con này đều đã bị bọn cán bộ thịt trộm hết rồi, chỉ còn lại mấy con ốm tong ốm teo mà cũng phải nhốt kín trong nhà mới sống sót.

Vện lại sủa thật lớn, ý nó muốn nói:

- Chúng mày láo! Bọn cán bộ đàn em đàn cháu của tao có bao giờ thèm thịt đến nỗi phải giết trộm chó đâu. Chúng nó quen ăn thịt người, chó ăn thịt chó thì đâu có ngon bằng.

Người giở cuốc dọa lúc nãy nói:

- Con này dám là chó điên lắm. Bọn mình hãy hiệp nhau lại đập chết nó đi, trừ hậu họa cho dân làng.

Hai người kia đồng thanh hưởng ứng:

- Đúng rồi, đập chết cha nó đi!
- Đập chết nó rồi mình đem cho bọn cán bộ nông hội làm thịt nhậu nhẹt, chắc mình cũng được nhiều cảm tình hơn.

Nghe bọn phản động bàn nhau, Vện giận lắm, nhưng tự biết một mình không sao chống cự nổi, chi bằng đánh bài chém vè là thức thời nhất. Nó tính thầm trong bụng rằng nếu nó quay đầu chạy ngay, bọn phản động có thể đuổi sát hoặc chúng ném cuốc ném mai theo, lỡ trúng đầu hay trúng đuôi thì cũng mệt. Phải dùng chút mẹo vặt thì mới xong. Thế là nó giả bộ quay đầu định chạy, tất nhiên bọn phản động nhào theo ngay. Nó chỉ chờ có thế, uốn mình ngược lại, rồi dùng thuật khinh công của môn võ Thiếu Lâm tự nhún chân vọt qua đầu họ, về phía sau lưng, rồi tung vó chạy lẹ xuống đám ruộng khô bên kia lộ. Nhờ thuật khinh công của nó cũng tầm tạm nên cái nhảy của nó khá cao và xa. Khi bọn phản động quay trở lại thì nó đã mất dạng trong đám lau sậy gần bờ lạch phía xa. Mấy anh nông dân thịt hụt con chó lạ thì tiếc hùi hụi. Một anh tặc lưỡi:

- Ai dè nó lại khôn như người vậy. Bắt được con này mà nuôi thì chả còn lo bọn cán bộ đến ăn trộm nữa.

Anh thứ nhì rụt rè:

- Tôi...tôi trông mặt nó giống ai... thật quen mà nghĩ mãi không ra.

Anh thứ ba đùa:

- Còn giống ai nữa! Giống chó!

Anh thứ nhì lắc đầu:

- Thiệt mà! Nhất định mặt nó giống mặt một người.

Anh thứ nhất kéo hai bạn lại gần rồi chụm đầu thì thầm:

- Đúng là nó giống một người ...rất quen. Các anh có biết nó giống ai không?

Hai người kia lắc đầu:

- Không. Giống ai?

Anh thứ nhất lăm lét đảo mắt nhìn quanh, rồi hạ thấp giọng hơn nữa:

- Giống bác Hồ.

Hai anh kia như bị điện giật, nhảy dựng lên, rồi dáo dác nhìn quanh. Anh thứ ba nghiêm giọng:

- Thôi thôi, đừng có giỡn kiểu đó. Bộ muốn đi học tập cải tạo hả?

Anh thứ nhì nói nhỏ hơn nữa:

- Đúng là giống bác Hồ rồi. Vậy mà tôi nghĩ mãi không ra.

Đến bây giờ anh thứ ba mới chịu đồng ý:

- Thú thiệt với hai anh, tôi đã nhận ra ngay điều đó từ lúc đầu, nhưng sợ không dám nói ra. Chính vì vậy mà tôi muốn đập chết con chó để tặng bọn cán bộ xem chúng có dám ăn thịt không.

Anh thứ nhất cười:

- Xí! Đến bố mẹ chúng, chúng còn dám ăn nữa là. Giống bác chứ có phải là bác đâu mà chúng phải kiêng cử.

Anh thứ ba ngậm ngừng:

- Hay là...hay là chính bác đầu thai làm kiếp chó?

Cả hai anh kia cùng lên tiếng:

- Suyt! Muốn chết cả ba họ hả?

Anh thứ ba chột rùng mình, im lặng. Anh thứ hai lại lên tiếng:

- Nè, hai anh nghe đây. Cả ba đứa mình không ai được hé môi nói với bất cứ ai về chuyện con chó này, nghe. Coi như sáng nay không có chuyện gì xảy ra hết. Mà chính mình cũng nên quên đi là hơn. Ấm ớ là khổ đó. Thôi, bây giờ phải lên nông hội tập trung, kéo trễ rồi.

Trong khi ba anh nông dân đang bàn tán thăm thì, Vện vẫn núp kín trong bụi lau. Chờ cho bọn phản động đã đi xa, nó mới len lén lên đường lộ. Cái đau khổ cùng cực của Vện là tuy trong lốt chó, Vện vẫn có đầu óc hiểu biết của con người, mà lại là con người đã từng làm lãnh tụ tối cao của một đảng lớn chuyên nghề lừa gạt, bịp bợm, cướp của, giết người, hãm hiếp đàn bà con gái. Ngày nay, tiếng nói của Vện không được ai nghe, tất nhiên, vì mỗi lần Vện ngoác cái mõm chó của Vện ra, người ta chỉ nghe thấy tiếng chó sủa gâu gâu, giống y như tiếng chó sói tru, làm cho người ta rợn tóc gáy. Uể oải bước từng bước trên đường lộ vắng tanh, Vện nghe lòng mình buồn chán vô cùng! Nó ngâm khe khẽ câu thơ mà nó nhớ từ kiếp trước: Ôi! Thời oanh liệt nay còn đâu! Nghe sao mà thảm thía! Sao mà đúng tâm trạng Vện quá đi. Nó càng uất ức hơn khi nghe tiếng ngâm của mình chỉ là tiếng gầm gừ của một con chó. Vện buồn bã nghĩ rằng từ nay Vện không còn có dịp ngâm to những vần thơ trong tập Nhật ký trong tù của Vện từ kiếp trước nữa. Nói rằng Nhật ký trong tù là của Vện thì cũng không đúng. Số là trong kiếp trước, hồi Vện bị bọn Tàu phù bắt giam ở Liễu Châu vì tội hiếp dâm, tình cờ Vện bị giam chung với một thi sĩ người Trung Hoa. Ông này bị oan uổng sao đó (cái thời hỗn quân hỗn quan ở nước Tàu thì oan uổng là một sự rất ư thường tình cũng như cái việc ăn cơm độn khoai mì và bắp dài dài ở cái nước Việt Nam xã hội chủ nghĩa vậy) nên uất ức làm rất nhiều thơ. Khi ông ta chết vì đói và rét ở trong tù, Vện nhặt được tập thơ của ông., tất nhiên là nó giấu kín. Từ ngày đó Vện lén lút học những bài thơ được viết nguệch ngoạc lên những trang giấy nhàu nát. Vì bản chất ngu đần, Vện không thể thuộc những bài thơ hay, có tư tưởng cao siêu, thâm thúy, nên chỉ cố nhồi nhét vào óc những bài ngắn và tầm thường. Ấy thế mà có nhiều chữ Vện còn quên. Chữ Táo loằng ngoằng lồi thoi lấm, viết thiếu hoặc thừa nét, ý nghĩa biến đổi ngay. Khi được người đồng hương, nhà cách mạng Nguyễn Hải Thần, thương tình, tìm cách cứu ra khỏi tù, Vện kính cẩn dâng lên Nguyễn tiên sinh những bài thơ ăn cắp mà lúc đó Vện đã đặt cho cái tựa là Ngục trung nhật ký để xin tiên sinh sửa chữa giùm. Vừa đọc qua một vài bài, Nguyễn tiên sinh hỏi ngay:

- Chú mày lấy trộm thơ ai vậy?

Vện giật mình thăm nghĩ có giấu cũng không qua nổi mắt người sành đời nên đành phải thú thật. Nguyễn tiên sinh giải thích:

- Sở dĩ ta biết chú lấy trộm thơ người khác vì xem trong những câu thơ hay có những chữ ngô nghê vô nghĩa, hoặc những nét thừa nét thiếu. Thơ hay thì tất nhiên không phải của chú, mà những chữ đó chắc chú là tác giả.

Vện bèn cười hi hi:

- Chẳng có gì đâu được đàn anh hết à! Xin đàn anh sửa giùm em, em sẽ không bao giờ quên cái ơn đã cứu em ra khỏi tù, lại còn sửa thơ cho em nữa.

Ít lâu sau, nhờ Nguyễn tiên sinh, Ngục trung nhật ký của Vện trở thành một tập thơ tương đối người được, tuy chưa đạt tới mức trung bình của nghệ thuật. Nhưng Nguyễn tiên sinh có biết đâu những cái ơn tày trời mà tiên sinh ban cho Vện là đầu mối gây nên sự thù hận trong lòng Vện hồi đó. Cái đạo đức căn bản của bọn cướp của giết người toàn cõi Đông Dương - mà chúng vẫn rêu rao là đạo đức cách mạng - là phản bội, là vô ơn bạc nghĩa.. Do đó, sau này Vện tìm mọi cách để tiêu diệt phe phái của Nguyễn tiên sinh.. Vện cho đàn em chửi tiên sinh xa xả, tối ngày sáng đêm, bịa đặt đủ mọi thứ chuyện để bôi lọ tiên sinh. Đó là Vện chơi cái đòn cả vú lấp miệng em để nếu Nguyễn tiên sinh có phan phui nhiều sự thật về Vện thì cũng ít người tin. Vện có biết đâu rằng tiên sinh là người quân tử, làm ơn không bao giờ mong người ta trả ơn. Do đó, tiên sinh cũng không đã động gì tới chuyện cứu Vện ra khỏi tù và sửa thơ cho Vện.

Ngày nay nghĩ lại cái quân tử của Nguyễn tiên sinh, Vện còn cười thăm cho là dại, là quân tử Tàu, rồi Vện gầm gừ trong cái mõm chó của nó: Quân tử nhất ngôn là quân tử dại. Hứng chí, Vện bèn ngâm mấy câu trong

Nhật ký trong tù, nhưng chính nó cũng chỉ nghe thấy tiếng gầm gừ mà thôi. Vện giận lắm. Mà Vện giận ai mới được chứ? Giận cái ông Diêm Vương các cơ bắt Vện làm chó mà không được làm chó hoàn toàn? Sao ông không cho Vện đổi ngược cảnh ngộ lại? Nghĩa là làm người mà đầu óc ,linh hồn là chó! Suy nghĩ sâu xa thêm chút nữa, Vện chợt tỉnh ngộ. Phải rồi! Kiếp trước Vện đã là người mà đầu óc và linh hồn chó. Do đó, Vện hành động, cư xử chả khác gì chó vậy. Ngày nay, tình thế đảo ngược! Đúng là trời đất có luật bù trừ. Vện tự an ủi: *Thôi, thế này cũng hay. Làm chó mà có trí óc người, tất nhiên là một vua chó rồi! Ờ ờ, thà làm đầu vịt hơn làm đít trâu! Thà làm vua chó còn hơn làm 'cái ấy' của con người. Dù sông có cạn, núi có mòn, chân lý ấy không bao giờ thay đổi.*

Tạm thời giải tỏa xong nỗi ám ức của lòng mình, Vện bỗng thấy đói. Từ lúc lọt lòng mẹ chó, Vện chưa hề được ăn hay uống một miếng nào. Phải kiếm cái gì ăn mới được, Vện thầm nghĩ. Vện buồn buồn nhớ tới những ngày oanh liệt của kiếp trước. Cơm bụng, nước rót! Ăn thì toàn những của ngon vật lạ, đầy bổ dưỡng. Uống thì chỉ toàn nước sâm Cao Ly. Vì ăn uống tẩm bổ như vậy, dù đã bảy, tám chục tuổi, đêm nào Vện cũng phải có một em hơ hớ hầu hạ chần gối, không thể thiếu được. Rồi một đêm, có một em mới 15 hay 16, vừa đẹp lại vừa ngon lành, bị ép phải vào hầu Vện. Vì ham quá, không liệu sức mình Vện bị thương mã phong mà đi đứt. Hồi còn bị nhốt trong ngục A tỳ của Diêm Vương, Vện không ngớt nhớ thương con nhỏ đó. Thôi thôi, Vện tự nhủ, bây giờ phải tìm cách giải quyết cái bụng đói đã. Vụ con nhỏ đó sẽ tính sau. Vện cho rằng con nhỏ đó nếu còn sống cũng mới ngoài ba chục mà thôi, còn ngon lành chán.

Vừa đi Vện vừa quan sát chung quanh bằng đôi mắt quen làm chó săn từ kiếp trước. Nhưng thật ra lúc này Vện thì quan sát cái con mẹ gì. Nó chỉ muốn tìm xem có miếng nào đớp được không. Trời mới sáng, chưa có ai đi trên lộ mà ruộng nương cũng chưa có người làm. Vện chợt nhớ lại lời mấy tên nông dân phản động rủ nhau lên trụ sở nông hội. Nó bèn nghĩ rằng nơi đó có thể có cái gì ăn được. Thế là nó quyết định đi theo bọn phản động, nhưng đã quá muộn. Bọn ba tên phản động đã đi đâu mất tăm mất tích. Vện ngó quanh ngó quẩn để kiếm người hỏi thăm. Nó lại chợt nhớ ra rằng dù có gặp người, nó cũng thể hỏi thăm được, vì bây giờ Vện là chó, chó đâu có phải là lãnh tụ muôn vàn kính yêu nữa. Mà đã là chó, Vện cũng có năng khiếu của chó, sao nó không đem sử dụng. Nghĩ ra chân lý đó không bao giờ thay đổi, Vện rất ư là hồ hởi. Vện bèn cúi gục đầu xuống, mũi rà sát đất để đánh hơi. À, đây rồi, đúng là hơi của bè lũ ba tên phản động. Nó có khả năng phân biệt được ba hơi khác nhau. Tên thứ nhất chắc mới ngủ chung với vợ nên có mùi đàn bà. Bỗng Vện nuốt nước miếng ực một cái. Tên thứ hai có mùi mồ hôi chua loét, chắc lâu không tắm mà cũng không thay quần áo. Tên thứ ba, ờ ờ, cái thằng này dơ bẩn quá. Vào cầu tiêu ra mà không chịu rửa chân.

Vện đi theo hơi của ba tên phản động, tìm ra trụ sở nông hội một cách dễ dàng. Vừa lúc đó, các nông dân phân tán thành nhiều tổ để ra đồng làm việc. Vện trông thấy ba tên phản động tình cờ đi về phía Vện. Lần này, Vện nghĩ, không thể để chúng nó thoát. Bất thình lình Vện nhảy chồm về phía họ, ngoác mõm chó la lớn: *Phản động! Phản động! Bắt lấy chúng!* Mọi người chợt nghe thấy tiếng chó sủa vang dội đều giật mình. Trong khi đó, ba tên phản động phản ứng rất mau lẹ. Họ vừa lùi lại vừa vung cuốc, mai lên, la: *Chó dại! Chó dại! Đập chết nó đi!*

Vện cũng không đến nỗi ngu cho lắm, nên hiểu ngay tình thế bất lợi của nó, vội quay đầu, cúp đuôi chạy một mạch. Vừa chạy Vện vừa tự trách chưa quen với kiếp chó của mình. Khi không còn nghe tiếng chân người đuổi sau, Vện dừng lại. Bọn phản động hiểu chiến không đuổi nữa. Chúng nó còn bận làm việc. Vện vừa thở vừa nghe ngóng động tĩnh chung quanh. Vện trừ tính sẽ trở lại trụ sở nông hội lần nữa, không phải là để tố cáo bọn phản động mà để kiếm miếng gì đớp cho đỡ đói bụng.. Vện biết rằng nơi đây không phải chỗ Vện có thể dung thân. Vện phải về Hà Nội, nơi mà Vện đã có một thời rất oanh liệt.

Nằm nép trong một bụi lau sậy để nghỉ mệt, Vện chờ thêm một lúc thật lâu nữa, rồi len lén đi lẩn trong những bụi cây, bụi cỏ rậm rạp, trực chỉ phía trụ sở nông hội. Bây giờ trụ sở đã vắng hoe, nhưng đôi tai chó săn rất thính của Vện báo cho Vện biết bên trong vẫn có người nói chuyện thì thầm. Nhìn trước ngó sau không thấy ai, Vện chạy lao qua khoảng trống để vào sân sau của trụ sở. Nơi đây khuất nên Vện không sợ người đi ngoài lộ phát hiện. Nó nhẹ nhàng bước về phía cửa sổ để lén nghe câu chuyện thì thầm bên trong. À thì ra chúng nó là bọn cán bộ điều hành hợp tác xã. Chúng đang bàn mưu tính kế ăn cắp thóc lúa của nhân dân. Kế hoạch của chúng khá tinh vi. Theo kế hoạch đó, bọn nông dân làm quần quật cả ngày mà cũng chỉ được chia phần rất nhỏ, khó có thể đủ ăn cho một vụ. Ấy chúng nó có đói thì bọn cầm quyền mới dễ sai khiến, lúc nào cũng chỉ quanh quẩn nghĩ đến miếng ăn, lo làm sao nhét đầy bao tử, bất cứ cái gì có thể cho vào miệng được, thì giờ đâu mà tính đến việc chống lại đảng và nhà nước. Vện nghĩ bụng: *Ồ, bọn này thế mà khá! Chúng nó tiên*

bộ hơn mình nhiều. Con hơn cha là nhà có phúc! Mình trước kia cướp của giết người một cách thô sơ, nay chúng nó tinh vi quá!

Đã tạm yên bụng về bọn đàn em khôn lanh, Vện lại nghĩ tới cái bao tử trống rỗng của mình. Vện nhìn quanh nhìn quẩn, chả có cái gì có thể nhét vô mồm được. trong khi đó, bụng nó đã cồn cào. Phải có cái gì ăn ngay, không thể chậm trễ được nữa. Vện đâm liều, chạy ra phía cửa hông. Nó dùng một chân trước để cạy cửa, nhưng cửa khóa bên trong. Nó thất vọng, không biết tính sao. Hay là thử gọi cửa? Biết đâu bọn cán bộ bên trong nghe tiếng nó chả chạy ra kính cẩn mời nó vào. (Có lẽ vì đói quá, Vện lại quên Vện chỉ là một con chó, tưởng mình vẫn là lãnh tụ muôn vàn kính yêu) Nghĩ một cách chủ quan và hồ hởi như vậy, Vện bèn nghe cao cổ, ghéech mồm lớn tiếng gọi:

- Các cháu mở cửa cho bác vô!

Nhưng chính Vện cũng giật mình vì tiếng gâu gâu của mình. Bên trong liền có tiếng lục đục, xô bàn, đẩy ghế. Rồi một cánh cửa mở hé, rồi bỗng có tiếng hô lớn:

- Con chó điên hồi sáng! Bự lắm!

Lúc Vện thấy cửa mở hé, định lách vô thì cửa đã bị đóng lại, làm Vện chưng hửng. Vện giận quá, muốn chửi bọn cán bộ đàn cháu một trận. Sau cửa bỗng nghe có tiếng hỏi:

- Bự nắm à? Đồng chí tránh ra, để tôi đập chết nó, nằm một nôi nhựa mặn. Chó ở vùng này hết mẹ nó rồi. Đã nâu, bọn mình không được hạ cờ tây nên mồm miệng nhạt phèo.

Có tiếng người khác:

- Nó nà chó dại mà.

- Ồ cái đồng chí này ngây thơ quá. Núc sống nó dại nhưng núc thành nhựa mặn thì khôn phải biết.

- Tôi chỉ sợ nó cắn đồng chí thôi.

- Đừng có no. Tôi đã có cách đập chết nó

Nghe đến đây, Vện hoảng hồn, không dám chần chờ nữa, vội co cẳng chạy lao ra khỏi trụ sở nông hội, lẩn nhanh vào bụi rậm lúc trước. Thế là vẫn chưa giải quyết xong cái bụng đói. Nằm im trong bụi rậm, nó nghe có tiếng lào xào của bọn cán bộ.

- Con chó này khôn phải biết. Không phải chó dại, chó điên đâu. Nó nghe mình định nằm thịch nó, nó bèn chạy trốn. Đã có con chó nào khôn như vậy chưa?

- Ừ nhỉ, mà sao nó biết tiếng người nhỉ. Con này nà nắm, chắc không phải chó vùng này.

- Hi hi, vùng này thì nằm đéch gì còn chó nữa. Bọn mình đớp hết cả rồi. Những nhà nào có nuôi chó thì một nà xích chó ở trong nhà, hai nà toàn chó bé tý tẹo, chưa thể ăn được.

- Vậy thì con này ở đâu ra?

- Ở đâu thì mặc cha nó.. Có đồ để đánh chén nà tốt rồi.

- Nhưng nó biến mất tiêu rồi.

- Cứ từ từ. Nó chỉ quanh quẩn ở vùng này, thế nào mình cũng đớp được nó. Đừng có no.

Nghe mấy câu đối thoại của bọn cán bộ đàn cháu, Vện giận lắm. Nó thầm nghĩ: *Mình là tổ sư của chúng nó mà chúng nó dám lòn mạt. Được rồi! Để khi nào mình ra Hà Nội gặp các chú Duẩn, Đồng, Chinh, sẽ có biện pháp với chúng nó. Nguyên cái tội dám hỗn xược với đại lãnh tụ anh minh cũng đủ vô tội vạ đến tận đời, lại còn toan tính biến đại lãnh tụ thành nôi nhựa mặn nữa, cái tội không thể tha thứ được.*

Bọn cán bộ đàn cháu của Vện chỉ xục xạo tìm tòi quanh khu vườn của trụ sở nên không tìm ra Vện. Sau đó, bọn chúng trở vào văn phòng đóng kín cửa, tiếp tục bàn cách ăn cắp thóc lúa của dân. Thấy bốn bề đã yên ắng, Vện nghe đầu, đưa mắt nhìn quanh. Khi đã chắc chắn không còn tên khốn nạn nào rình rập, Vện rời khỏi chỗ núp. Dù bụng đang đói cồn cào nhưng nguy cơ biến thành nôi nhựa mặn khiến Vện không còn dám tính đến ăn uống ngay lúc này nữa. *Ba mươi sáu chước, chước nào là hơn?*

Đã có kinh nghiệm về sự thèm khát cờ tây của bọn cán bộ, bây giờ Vện rất thận trọng. Nó không dám leo lên mặt lộ mà vừa đi vừa hồ hởi ngâm thơ Nhật ký trong tù nữa. Nó chui rúc vào những nơi vắng vẻ, trong những bụi lau, bụi sậy kín đáo. Đến quá trưa thì nó thấm mệt và cái đói lại hành hạ nó nhiều hơn nữa.. Nó dừng lại, đưa mắt chó săn dáo dác nhìn quanh. Nó biết bây giờ nó đã ở rất xa nơi có bọn cán bộ thèm nhựa mặn và bọn nông dân phản động. Nó bèn tìm một chỗ tương đối sạch để nằm nghỉ. Nhưng sự nghỉ ngơi của nó kéo dài không quá nửa phút, vì cái đói trở nên dữ dội, cồn cào không sao chịu nổi. Loài nào cũng thế, lúc nguy cơ thì chỉ tìm cách bảo vệ sinh mạng, khi đã tạm yên ổn thì các nhu cầu của cơ thể lại nổi lên. Không còn có thể trì hoãn thêm được nữa, Vện phải gấp gáp tìm một cái gì để nhét vô bao tử. Giữa nơi hoang vắng này, biết có

cái gì không? Nhưng dù Vận có là lãnh tụ anh minh của cộng sản quốc tế, Vận vẫn phải tìm mọi cách giải quyết cái đòi hỏi cấp thời và chính đáng đó. Nó đúng thẳng người trên bốn chân, ngồng cao cổ, ghéch mũi đánh hơi khắp mọi phía. Giữ lúc thập phần tuyệt vọng ấy, nó bỗng ngửi thấy một mùi là lạ, quyến rũ một cách ác liệt. Đây rồi, nó thềm tự nhủ, có cái đó rồi! Thế là nó chạy vội về phía mùi quyến rũ đó. Cái mà nó nghĩ rằng có thể đó được đã hiện ra trước mắt nó. Không phải một mà nhiều. Đó là những đồng phân người! Thấy thế, nó vội dừng chân lại từ xa xa. Không lẽ cái mùi quyến rũ ác liệt đối với nó lại là những đồng phân người? Nó không tin ở mũi mình nữa. Nó thử đánh hơi lại lần nữa, lùi ra xa một quãng, rồi lại bước tới gần, nhất định nó không lầm. Chỉ có một mùi đó mà thôi. Tản ngần một chút, nó thông thả chạy chung quanh miếng ruộng có những đồng phân người để tìm coi có cái gì khác không. Nó chạy nhiều vòng, mỗi vòng nói rộng ra một chút. Vẫn chẳng có cái gì khác cả. Không! Nó cương quyết nói với lòng nó, thà chết đói cũng không đó phân. Chẳng gì mình cũng đường đường là một lãnh tụ trong giới cướp của giết người quốc tế. Ai lại ăn phân người bao giờ! Nó tránh nghĩ đến những mâm cao cỗ đầy, những bình sâm Cao Ly hồi còn ngự trị ở dinh Toàn quyền cũ Hà Nội mà buồn thân tủi phận. Lúc này nó mới thấm thía cái nghĩa Lên voi xuống chó. Vận cương quyết bỏ đi, dù cái mùi phân người vẫn quyến rũ nó.. Mặc cho bụng đói cồn cào, nó vẫn phải tỏ ra nó có tư cách một lãnh tụ, nên cố gắng chạy thật nhanh ra khỏi cái mê hồn trận đó. Nó tự phấn đấu để chống lại sự mềm yếu bắt đầu nảy sinh trong lòng nó. Không! Không! Nhất quyết là không. Nó chợt nhớ tới bài thơ của tên thi sĩ đàn cháu là Tố Hữu. Bài thơ đó tả lại sự phấn đấu gay go của hần khi hần tuyệt thực trong tù. Bọn cai tù quyến rũ hần bằng cách để cạnh mũi hần những khúc cá thơm ngon. Nay Vận là bậc cha chú của Tố Hữu chả lẽ lại thua hần hay sao? Chả biết mùi cá có thơm ngon bằng mùi phân người đối với Vận lúc này không? Dù sao Vận cũng phải tỏ ra có tư cách hơn tên giặc cỏ đội lốt thi sĩ ấy. Chẳng gì Vận cũng là một lãnh tụ tối cao được bọn đàn em, đàn cháu tôn sùng như một vị thánh sống. Thánh sống nay đã biến thành Thánh Vận!

Vận cảm đầu, cúp đuôi chạy, chạy mãi cho đến khi Vận mệt, thở không ra hơi, bốn chân mỏi nhừ. Không còn có sức để chạy nữa, Vận nằm lăn trên một bãi hoang, bốn bề yên tĩnh. Vận cũng không còn hơi sức để tìm hiểu vị trí Vận nằm nghỉ là nơi nào nữa. Chưa bao giờ Vận cảm thấy mệt như bây giờ. Vận há to mồm, thè cái lưỡi dài ra mà thở. Một lát, khi bắt đầu thấy bớt mệt, Vận gục xuống, ghéch mồm lên hai chân trước để nghỉ, bỗng Vận thiếp đi. Nó mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ chập chờn. Nó thấy nó đang ngồi trong một căn phòng ấm cúng trong dinh Toàn quyền cũ ở Hà Nội. Lúc đó là giờ cơm tối. Một cháu ngoan thơm múi mít bưng vào cho nó một mâm cơm đầy ắp những cao lương mỹ vị, nào vịt tần, nào gà quay, nào cháo bồ câu...Còn tráng miệng là một tô yến sào hấp với đường phèn. Rượu thì có Mai quế lộ, Ngũ gia bì, Hải cẩu hoàn ngâm với những vị thuốc Bắc để tùy Vận chọn lựa. Thường thường Vận khoái xài rượu Hải cẩu hoàn hơn vì đó là rượu cường dương vô cùng cần thiết cho cái sự thèm của chua củ Vận. Trong lúc đang đói ngấu, mà các món ăn lại quá hấp dẫn, Vận chưa thèm ngó ngang tới em sến chanh cốm ăn mặc hờ hang. Giá như mọi khi, Vận thế nào cũng nhe hai hàm răng giả, nở nụ cười tình tứ, gọi em sến: Cháu ngoan lại đây với bác. Tất nhiên là em sà vào lòng Vận để Vận vừa ăn vừa thưởng thức cái rắn chắc của chanh cốm. Nhưng lần này Vận chỉ nghĩ đến ăn mà thôi. Vận vồ ngay lấy cái đùi gà quay. Nhưng Vận chưa kịp đưa nó lên mồm thì có tiếng nói oang oang làm Vận giật mình tỉnh giấc kê vàng. Nó hoảng hốt mở mắt nhìn quanh. Thì ra chỗ Vận nằm không xa đường lộ bao nhiêu. Lúc đó có một nhóm người đang đi trên lộ, vừa đi vừa nói chuyện ồn ào. Rất may chưa ai nhìn thấy Vận vì nó nằm khuất sau một bụi cây dại. Nó vội nép sát xuống đất, cố dấu mình thêm chút nữa. Thế là cháu ngoan chanh cốm lẫn mâm cỗ thơm ngon đã tan theo giấc mộng. Thật đáng tiếc!

Chờ cho bọn nông dân đi qua, Vận lim dim đôi mắt để mong tìm lại giấc mộng Vu sơn cũ, nhưng không được. Vận giật lấm, chửi rủa bọn nông dân phá đám không tiếc lời. Chúng nó đúng là bọn phản động. Mộng không thành thì thực tế phũ phàng trở lại Cơn đói cồn cào khiến Vận nhớ tới hiện tình gay go của mình. Vận đành mở mắt ra. Trời đã về chiều, mặt trời sắp lặn. Thế là đã hai ngày Vận chưa được ăn một miếng nào. Bây giờ không còn là lúc mơ mộng nữa, cho em sến chanh cốm đi chơi chỗ khác để còn lo cái bao tử đang nổi loạn. Cái đói càng tăng thêm phần long trọng, khi Vận nhớ tới những món cao lương mỹ vị trong giấc mộng vừa qua. Nó chồm dậy và nghĩ rằng phải tìm ngay bất cứ cái gì có thể ăn được. Nó ghéch mồm lên để đánh hơi. À à, đây rồi, lại có mùi quyến rũ buổi trưa. Nó đói lắm rồi, không còn có thể tính toán, lựa chọn gì được nữa. Thôi thì đành chấp nhận cho xong. Vả lại nơi đây vắng vẻ, có ai biết đâu mà sợ. Đói ăn vụng, túng làm liều! Kiếp trước, Vận đã ăn vụng, làm liều nhiều lần, nay có ăn vụng thêm lần nữa cũng không sao. Nói cho ngay, lúc này Vận cũng không thể kén cá chọn canh gì được nữa. Một là đóp cho xong, hai là nhịn đói cho đến chết. Dù Vận chả ưa gì kiếp chó, nhưng bản năng tự tồn của một sinh vật thúc đẩy Vận phải chấp nhận cái thực tế phũ phàng trước mắt. Nó nhớ đến châm ngôn của đảng cướp của giết người toàn cõi Đông Dương là 'Cứu cánh biện minh cho phương tiện. Nó có ăn phân người bây giờ cũng chỉ là phương tiện mà

thời, cái phương tiện để sống còn. Nó nương theo mùi thơm mà run rẩy bước. Từ chỗ nó nghỉ mệt đến bãi ruộng có những đồng phân người cũng không phải là gần. Nó phải mất đến mười lăm phút để thu ngắn khoảng cách đó. Khi đã đứng trước các đồng phân tỏa mùi thơm ngát đối với nó, Vện còn chần chờ thêm vài phút nữa. Nhưng rồi cái đói còn cào cũng đã thắng một cách vẻ vang. Miếng đầu qua đi thì những miếng sau cũng được nuốt trôi một cách dễ dàng.. Chỉ một loáng, tất cả những đồng phân mới lẫn cũ đều được Vện thanh toán sạch sành sanh. Khi bụng đã yên yên, Vện đứng thẳng người lên, đưa cái lưỡi dài thòng liếm quanh mõm một cách mãn nguyện. Vện thầm nghĩ: Chà! Ngon đáo để! Có thua gì vịt hầm, heo sữa quay, cháo bồ câu đâu. Vện lại nhìn quanh nhìn quẩn xem có bỏ sót đồng nào không. Nhưng nó thất vọng hoàn toàn. Nó nghĩ rằng biết đâu gần đây còn có nhiều của quý nữa. Nó lại ghéch mõm lên đánh hơi. Không có mùi thơm quen thuộc. Chưa chịu bỏ cuộc ngay, Vện có ý định tìm tòi một cánh đồng khác, có thể là nơi dân trong vùng làm cầu tiêu. Lúc này Vện thấy khỏe khoản lại. Cái hứng ngâm thơ trở về với Vện. Nó gầm gừ ngâm những câu trong Ngục trung nhật ký. Thật là tuyệt! Cái mõm vừa ăn phân xong lại ngâm những câu thơ thú vị hoặc còn có gì hợp tình hợp cảnh hơn nữa! Thật đúng là lo gích xã hội chủ nghĩa quá rồi. Vện chợt nhớ tới một câu nói của cổ nhân: Thứ nhất quận công, thứ nhì ì đồng. Trong hoàn cảnh hiện tại, Vện mạn phép cổ nhân sửa một chút cho hợp với biện chứng pháp vô sản: Thứ nhất quận công, thứ nhì...bít tết đồng! Theo cao kiến của Vện, người Tây phương thường cho món bít tết của họ là một trong những món ngon nhất, thì bây giờ, đối với Vện, món phân người là ngon nhất. Vậy quận công thì Vện chả cần, nhưng bít tết đồng Vện rất khoái. Vện nảy ra ý muốn làm một bài thơ ca tụng bít tết đồng, có thể Vện sẽ đặt tên cho bài thơ đó là Bít tết đồng đức tụng. Rồi khi về tới Hà Nội Vện sẽ cho tái bản tập thơ Nhật ký trong tù và in ngay bài thơ bít tết ngay trang đầu, nơi mà Vện từng đề Kính tặng hương hồn song thân.

Chiều hôm đó, Vện không đớp thêm được đồng bít tết đồng nào nữa. Sau bữa ăn đầu đời, Vện cảm thấy sung sướng lạ lùng. Từ giờ phút này Vện đã gạt bỏ được cái mặc cảm chó của Vện. Khi trời đã tối mịt, Vện còn ngất ngây với bữa tiệc đầu đời nên muốn tìm một nơi thanh vắng, mát mẻ nghỉ ngơi mà hồi tưởng lại cái mùi vị thơm ngon vừa được hưởng. Vện tìm đến một mô đất cao, tương đối sạch sẽ, cuốn mình nằm xuống. Rồi nó ngủ quên đi lúc nào không biết.